

Forhandling

Industriministeren (Stetter):

Først vil jeg kommentere forslaget til lov om stop for oprettelse af nye kontokøbekort o.lign., fremsat af fru Anne Grete Holmsgård og hr. Wilhjelm.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår, at det er fremsat i den erklærede hensigt at forhindre pengeinstitutterne i at omgå et folketingsflertal, der skulle have tilkendegivet, at der skal tilvejebringes en lovgivning på betalingskortområdet, før nye kontosystemer som Dankortet må oprettes. Men sådan forholder det sig ikke. Der foreligger ikke en sådan tilkendegivelse fra et folketingsflertal.

Under forespørgselsdebatten den 15. marts 1983 om Dankortet blev fremsat to dagsordensforslag, hvoraf det ene fremsat af fru Lilli Gyldenkilde pålagde regeringen at sikre, at Dankortet eller tilsvarende kort ikke blev indført, inden lovgivning for området var gennemført. Som bekendt blev dette forslag ikke vedtaget. Det vedtagne forslag pålagde derimod regeringen at fremsætte forslag til lovgivning på hele betalingskortområdet, og regeringens forslag behandles i dag.

Det fremgår utvetydigt af regeringens forslag, at det fuldt ud vil omfatte samtlige betalingskortsystemer uanset etableringstidspunktet. Hverken Dankortet eller andre betalingskort vil have fordel af at være etableret, inden loven træder i kraft.

Jeg skal herefter omtale det af fru Lilli Gyldenkilde m.fl. fremsatte forslag til lov om betalingskort. Det er udarbejdet på grundlag af det lovudkast, der af industriministeriet blev udsendt til høring den 6. september 1983, men er i sit indhold meget forskelligt fra regeringsforslaget om betalingskort m.v.

For det første foreslås, at landsdækkende betalingskortsystemer af væsentlig betydning for betalingsformidlingen kun kan oprettes af post- og telegrafvæsenet. Pengeinstitutterne varetager i dag i samarbejde med Nationalbanken langt den største del af betalingsformidlingen. Det fremhæves i forslaget generelle bemærkninger, at eksisterende muligheder for betalingsformidling, herunder checks, fungerer tilfredsstillende. Betalingskort forudses i rapport om betalingskort at ville erstatte kontanter og især checks i et vist mindre omfang. Der er ingen saglig begrundelse for at lade post- og telegrafvæsenet mono-

polisere denne del af betalingsformidlingen. Pengeinstitutterne har hidtil varetaget betalingsformidlingen tilfredsstillende, og den kommende teknologiske udvikling giver i sig selv ikke anledning til at formode, at det ikke fortsat vil være tilfældet.

For det andet foreslås, at alle kortbaserede betalingssystemer skal godkendes af forbrugerombudsmanden. En ordning med forhåndsgodkendelse af betalingskortsystemer indebærer sådanne konsekvenser, at jeg på det indstændigste må fraråde, at loven baseres på dette princip. Forhåndsgodkendelse vil således være ensbetydende med, at den godkendende myndighed vil være afskåret fra efterfølgende at gribe ind, såfremt det måtte vise sig, at systemet ikke i alle henseender fungerer som ønskeligt. Med en forhåndsgodkendelse i hånden vil en kortudsteder få en urimelig stærk stilling i forhold til brugerne, idet kortudsteder med nogen ret vil kunne henvise til, at systemet er godkendt af det offentlige. Det vil pålægge den godkendende myndighed et urimelig stort ansvar at skulle overskue systemet og dets funktion i alle juridiske, økonomiske og tekniske aspekter på et tidspunkt, hvor systemet endnu ikke er ført ud i livet. Jeg føler mig derfor overbevist om, at det princip, regeringens lovforslag er baseret på med bestemmelser, der tilgodeser brugernes beskyttelsesbehov, samt bestemmelser, der giver myndigheden adgang til at skride ind over for urimeligheder, er det rigtige princip ikke mindst i relation til forbrugere.

For det tredje foreslås, at godkendelsesbøjelsen omfatter gebyrspørgsmål. I det omfang kortudstedere fastsætter urimelige, diskriminerende gebyrer for brug af et betalingssystem, har monopolmyndighederne hjemmel til at gribe ind. Der er ikke brug for særbestemmelser netop på dette felt.

For det fjerde siges, at der ikke må ydes særlige fordele til kortindehavere. På samme måde som med gebyrerne er det klart, at der kan og skal gribes ind over for usaglige diskriminerende forretningsbetingelser, men det er der i forvejen hjemmel til dels i monopollovgivningen, dels i markedsføringsloven. En særrregel herom er i bedste fald uden betydning.

Endelig for det femte foreslås der særlige registerbestemmelser. På dette område findes der i forvejen lovgivning, der tilgodeser regi-